

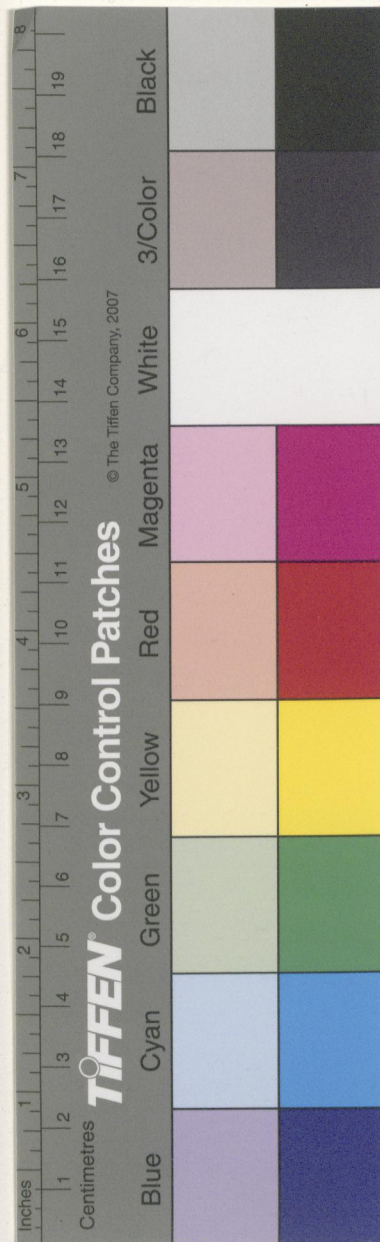
Hjertat mitt.

En underlig läng jag nu sjunga vill,
En visa om hjertat mitt;
Den galnaste menska på jorden,
Som sjunger om hjertat sitt.

Det ligger derinne, djupt i mitt bröst,
Mång tusende andar små;
Jag har ju ett rymligt hjerta,
Der tusende rymmas så!

Der bor, ja ensam, tror jag, ibland
En vacker engel också,
Han talar om tröst och kärlek,
Jag är så lycksalig lå.

Men saliketen varas ett ögonblick,
Den engeln försvinner igen;
Då skynas ut fina gemmer
Ute mörkare andar än den.

De trænge oldes den hvide et
Ur arme hjertet mitt,
Og nu blir det nat og dunkel
Der nys var så lyst, så hvidt.

De andar, de mørke andar små
De tale og hjertes bled,
De vilje have det skæbnet,
De æske blot storm og strid.

Der throner en ande, som heter han,
Med løje kring bleknet mund.
Han skratter, sig hjælp jeg skratter
at alt upe jorden rund.

Og skratta med nat i hjertet, nu,
Når nys det var lyst og klart,
Og skratta med henty ande,
Der hemst og her underbart!

Men der kommer en anden med flammende ild,
Som brænder og gløder min blod,
Når oldens engel vil rase,
Da rymmer den hvide så god.

Med honom trufes blott æger og sorg
Og vålandes hamner af gal,
O, kunde jeg slæbe branden
Med lærernes bølge sval!

Så trufes andar rymmes der ner
I skæfvarde hjertet mitt;
Jeg kan dem ej nå, ej hindre,
De måske få rase frit.

O, vare den første engel besøk
Ej altid så fasetigt kært,
Hankænde skulle de ande
Der skulde flytte bort!

Uvirkte li små ændringerne, næppe af dem er
gjorde blot forfægtis!

J. L. Run. bey.

